

ning för att med heder visa sig, lånade kompanichefen en av öläanningarna och förde sitt folk ut till Karlbergs borggård, där uppvisning ägde rum för kadettofficerarna, vilka tycktes ha obeskrivligt roligt åt det lysande militära skådespelet. Åtminstone försäkrade flera av dem, när "chefen" några år senare gjorde sitt inträde vid Karlberg, att det var dem särdeles kärt att få förnya bekantskapen med en så framstående truppledare.

På vintern samlade sig sommarens lekkamrater till kälkåkning, och då hade man tillfälle att visa sig uppmärksam mot det täcka könet genom inbjudning till våra kälkpartier. Särskilt välkomna voro två i grannskapet boende flickor, som var för sig under olika tidsperioder behärskade kälkbacken. Den ena, Anna, var dotter till kyrkvaktaren i Adolf Fredrik, Lundström, den andra, Karolina, var dotter till en i Kungsbacken boende och praktiserande fältskär Östberg. Den ena blev vår älskligaste operettdiva, den andra vår efter Louise Michaëlis död förnämsta koloratursångerska. Säkerligen väcka namnen Anna de Wahl och Karolina Östberg högtidsminnen hos äldre Stockholmare. Våra torde dock vara de tidigaste och de angenämaste, ty så älskvärda och glada lekkamrater glömmes man aldrig.

Fråga är dock om deras hågkomst av oss blev vidare odelat behaglig, ty alltför ofta visade vi dem det förakt, som alla tiders pojkar ägnat "jäntor". På väg till skolan från Observatorium till Regeringsgatan träffade vi ofta den unga Anna Lundström, när vi sneddade över kyrkogården. Stundom voro vi då nådiga och lekte med henne, men lika ofta kitsliga, och då var det vårt nöje att hetsa Bravo på henne. Många år efteråt talade Anna de Wahl om den fasa hon kände, då Selandrarna kommo och odjuret var med dem.

Och den lilla Karolina Östberg råkade också stundom ut för vår onåd. Ibland var detta dock under tämligen förlåtliga förhållanden. Hon fick sig alltid, då hon